

**Вінницький обласний комунальний
гуманітарно-педагогічний коледж**

**ПРОГРАМА
вступного іспиту
з української мови
для вступників на основі
освітньо–кваліфікаційного рівня
«Кваліфікований робітник»**

Вінниця – 2018

Програма вступного іспиту з української мови для вступників на основі освітньо–кваліфікаційного рівня «Кваліфікований робітник»/ [укладач Н. І. Скрипник]. – Вінниця : ВГПК, 2018. – 24 с.

Програма вступного іспиту з української мови для вступників на основі освітньо–кваліфікаційного рівня «Кваліфікований робітник» містить детальні методичні вказівки щодо складання письмового тестового іспиту та у формі співбесіди. У програмі окреслено вимоги до знань та умінь вступників з української мови, розписано критерії оцінювання знань, умінь і навичок вступників, запропоновано зразок тестового білета для вступного іспиту, вміщено порядок проведення співбесіди з української мови тощо.

Програму вступного іспиту з української мови для вступників на основі освітньо–кваліфікаційного рівня «Кваліфікований робітник» обговорено й схвалено на засіданні кафедри української філології (Протокол № 7 від 28 лютого 2018 року).

**Вінницький обласний комунальний
гуманітарно-педагогічний коледж**

ЗАТВЕРДЖУЮ

Директор коледжу

_____ К. Ф. Войцехівський

«___» _____ 2018 р.

**ПРОГРАМА
вступного іспиту
з української мови
для вступників на основі
освітньо–кваліфікаційного рівня
«Кваліфікований робітник»**

Пояснювальна записка

Вступний іспит з української мови має на меті з'ясувати рівень теоретичної підготовки, сформованості орфографічних та пунктуаційних умінь і навичок кожного вступника.

Зміст тестових завдань (частина 1, частина 2) відображає рівень розвитку сучасної української літературної мови, різноманітність синтаксичних конструкцій, лексичну повноту й багатство стилістичних засобів та відповідають нормам літературної мови.

Текст диктанту (частина 3) є відносно цілісним і завершеним, помірно насичений орфограмами й пунктограмами, що передбачені програмами з української мови як обов'язковий орфографічно-пунктуаційний мінімум.

Зміст тестових завдань, включених до білетів, відповідає вимогам, що передбачені програмою з української мови для загальноосвітніх шкіл.

Методика підготовки, проведення та перевірки письмового тестового іспиту з української мови відповідає вимогам до виконання та перевірки письмових робіт, визначеним наказом МОН України (№1/9-342 від 18.05.2009 р.). В основу критеріїв оцінювання екзаменаційних робіт покладено чинні в загальноосвітній школі норми оцінювання знань, умінь і навичок учнів з української мови.

Складено на підставі Орієнтовних вимог до проведення Державної підсумкової атестації учнів (вихованців) у системі загальної середньої освіти у 2017/2018 навчальному році, відповідно до листа МОН № 1/9-66 від 31 січня 2018 року.

ВИМОГИ ДО ЗНАТЬ ТА УМІНЬ ВСТУПНИКІВ

Засобами письмового тестування перевіряються такі знання вступників з української мови:

- що таке мова, її функції, роль мови у формуванні і самовираженні особистості;
- що вивчають основні розділи науки про мову;
- основні орфоепічні, орфографічні, пунктуаційні правила;
- морфологічні ознаки та синтаксичну роль частин мови;
- загальні відомості про просте речення, однорідні члени речення, пряму мову;
- основні поняття мовлення і спілкування;
- норми українського мовленнєвого етикету.

Детальна характеристика обсягу знань, умінь та навичок вступників з кожного розділу української мови

№	Назва розділу, теми	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
1	<p>Фонетика. Графіка. Орфоепія</p> <p>Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінки й глухі. Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв <i>я, ю, є, ї, щ</i>. Склад. Складоподіл. Наголос, наголошені й ненаголошені склади. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Основні випадки чергування <i>у-в, і-й</i></p> <p>Відображення вимови голосних (наголошених і ненаголошених) через фонетичну транскрипцію.</p> <p>Відображення вимови приголосних звуків:</p> <p>1) [дж], [дз], [дз'];</p>	<p>Вступник повинен уміти:</p> <p><i>Визначати</i> в словах голосні, тверді і м'які, дзвінки й глухі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні; ділити слово на склади; визначати звукове значення букв у слові.</p> <p><i>Визначати</i> місце букв в алфавіті, розташовувати слова за алфавітом; розпізнавати явища уподібнення приголосних звуків, спрощення в групах приголосних, основні випадки чергування голосних і приголосних зв</p> <p><i>Визначати</i> особливості вимови голосних і приголосних звуків; <i>наголошувати</i> слова відповідно до орфоепічних норм уквів, чергування <i>у-в, і-й</i></p>

	<p>2) [ґ]; 3) [ж], [ч], [ш], [дж]; 4) груп приголосних (уподібнення, спрощення); 5) м'яких приголосних; 6) подовжених приголосних. Вимова слів з апострофом</p>	
<p>2</p>	<p>Лексикологія. Фразеологія Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальноживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми. Приказки, прислів'я, афоризми</p>	<p><i>Пояснювати</i> лексичні значення слів; добирати до слів синоніми й антоніми та <i>використовувати</i> їх у мовленні; уживати слова в переносному значенні. <i>Знаходити</i> в тексті й доречно використовувати в мовленні вивчені групи слів; пояснювати значення фразеологізмів, приказок, прислів'їв, крилатих висловів, правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> їх у мовленні</p>
<p>3</p>	<p>Будова слова. Словотвір Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення. Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний,</p>	<p><i>Відділяти</i> закінчення слів від основи, <i>членувати</i> основу на значущі частини, <i>добирати</i> спільнокореневі слова, слова з однаковими префіксами й суфіксами; <i>розрізняти</i> форми слова й спільнокореневі слова, правильно <i>вживати</i> їх у мовленні; <i>визначати</i> спосіб творення слів</p>

	суфіксальний, безсуфіксальний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу. Основні способи творення іменників, прикметників, дієслів, прислівників. Складні слова. Способи їх творення. Сполучні голосні [o], [e] у складних словах	
4	<p>Морфологія. Іменник</p> <p>Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах. Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: перша, друга, третя, четверта. Поділ іменників першої та другої відмін на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви <i>-а(-я)</i>, <i>-у(-ю)</i> в закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання і відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові</p>	<p><i>Розпізнавати</i> іменники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; <i>визначати</i> основні способи творення іменників; <i>правильно відмінювати</i> іменники, <i>відрізняти</i> правильні форми іменників від помилкових; <i>використовувати</i> іменники в мовленні, послуговуючись їхніми виражальними можливостями</p>
5	<p>Прикметник</p> <p>Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні,</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прикметники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розряди прикметників за</p>

	<p>відносні та присвійні. Явища взаємопереходу прикметників з одного розряду в інший. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи)</p>	<p>значенням; <i>утворювати</i> форми ступенів порівняння якісних прикметників, повні й короткі форми якісних прикметників; <i>розрізняти</i> основні способи творення відносних і присвійних прикметників; <i>відмінювати</i> прикметники; <i>відрізняти</i> правильні форми прикметників від помилкових</p>
6	<p>Числівник Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Типи відмінювання кількісних числівників: 1) <i>один, одна</i>; 2) <i>два, три, чотири</i>; 3) <i>від п'яти до двадцяти, тридцять, п'ятдесят ... вісімдесят</i>; 4) <i>сорок, дев'яносто, сто</i>; 5) <i>двісті – дев'ятсот</i>; 6) <i>нуль, тисяча, мільйон, мільярд</i>; 7) збірні; 8) дробові. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників</p>	<p><i>Розпізнавати</i> числівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди числівників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізняти</i> правильні форми числівників від помилкових; <i>добирати</i> потрібні форми числівників і використовувати їх у мовленні; <i>визначати</i> сполучуваність числівників з іменниками</p>
7	<p>Займенник Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична</p>	<p><i>Розпізнавати</i> займенники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення,</p>

	<p>роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників</p>	<p>морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди займенників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізнати</i> правильні форми займенників від помилкових, правильно <i>добирати</i> потрібні форми займенників і <i>використовувати</i> їх у мовленні</p>
<p>8</p>	<p>Дієслово Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на <i>-но</i>, <i>-то</i>). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів (теперішнього та майбутнього часу й наказового способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу. Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення</p>	<p><i>Розпізнавати</i> дієслова, особливі форми дієслова, безособові дієслова; визначати загальне значення дієслова, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, часи й способи дієслів, дієвідміни, особливості словозміни кожної дієвідміни; <i>використовувати</i> один час і спосіб у значенні іншого; <i>розрізнати</i> основні способи творення дієслів, зокрема видових форм, форм майбутнього часу недоконаного виду, форм умовного та наказового способу дієслів; <i>відрізнати</i> правильні форми дієслів від помилкових. <i>Розпізнавати</i> дієприкметники (зокрема відрізнати їх від дієприслівників), <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, особливості творення, відмінювання; <i>відрізнати</i> правильні форми дієприкметників від помилкових; <i>добирати</i> й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> дієприкметники та дієприкметникові звороти в</p>

	<p>активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на <i>-но, -то</i>. Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот</p>	<p>мовленні. <i>використовувати</i> дієприкметники в мовленні. <i>Розпізнавати</i> дієприслівники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, основні способи їх творення; <i>відрізняти</i> правильні форми дієприслівників від помилкових; правильно <i>будувати</i> речення з дієприслівниковими зворотами</p>
9	<p>Прислівник Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на <i>-о, -е</i>, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прислівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди прислівників за значенням, ступені порівняння прислівників, основні способи творення прислівників; <i>відрізняти</i> правильні форми прислівників від помилкових; <i>добирати</i> й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> прислівники в мовленні</p>
10	<p>Службові частини мови Вигук Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прийменники, <i>визначати</i> їхні морфологічні ознаки, групи прийменників за походженням і за будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> форми прийменників у мовленні</p>

	<p>Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників</p> <p>Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні. Правопис часток.</p> <p>Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова. Правопис вигуків</p>	<p><i>Розпізнавати</i> сполучники, <i>визначати</i> групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> сполучники в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> частки, <i>визначати</i> групи часток за значенням і вживанням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> частки в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> вигуки, <i>визначати</i> групи вигуків за походженням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> вигуки в мовленні</p>
11	<p>Синтаксис. Словосполучення. Речення.</p> <p>Завдання синтаксису.</p> <p>Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису.</p> <p>Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова.</p> <p>Словосполучення непоширені й поширені.</p> <p>Речення як основна синтаксична</p>	<p><i>Розрізняти</i> словосполучення й речення, сурядний і підрядний зв'язок між словами й реченнями; <i>визначати</i> головне й залежне слово в підрядному словосполученні; <i>визначати</i> поширені й непоширені словосполучення, типи словосполучень за способами вираження головного слова.</p> <p><i>Розрізняти</i> речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним</p>

	<p>одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання)</p>	<p>забарвленням, за складом граматичної основи, за наявністю чи відсутністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за будовою, за наявністю чи відсутністю однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання</p>
<p>12</p>	<p>Просте двоскладне речення. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні</p> <p>Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження.</p> <p>Означення узгоджене й неузгоджене. Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин.</p> <p>Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні</p>	<p><i>Визначати</i> структуру простого двоскладного речення, способи вираження підмета й присудка (простого й складеного), особливості узгодження присудка з підметом; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> прості речення. <i>Розпізнавати</i> види другорядних членів та їхні типи й різновиди, <i>визначати</i> способи вираження означень, додатків, обставин, роль порівняльного звороту; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості другорядних членів речення в мовленні; правильно</p>

	(обставина способу дії, присудок)	розставляти розділові знаки при непоширеній прикладці, порівняльному звороті.
13	<p>Односкладні речення. Просте ускладнене речення Грамматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому реченні</p>	<p><i>Розпізнавати</i> типи односкладних речень, <i>визначати</i> особливості кожного з типів; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості односкладних речень у власному мовленні.</p> <p><i>Розпізнавати</i> просте речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами, словосполученнями, реченнями, відокремленими членами (означеннями, прикладками, додатками, обставинами), зокрема уточнювальними, та правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості таких речень у мовленні; правильно <i>розставляти</i> розділові знаки в них</p>
14	<p>Складне речення. Складносурядне речення. Складнопідрядне речення</p>	

	<p>Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) інтонація й сполучники або сполучні слова; 2) інтонація. <p>Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.</p> <p>Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення</p> <p>Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку у складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) складнопідрядні речення з послідовною підрядністю; 2) складнопідрядні речення з однорідною підрядністю; 3) складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю 	<p><i>Розпізнавати</i> складні речення різних типів, <i>визначати</i> їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями. <i>Добирати</i> й <i>конструювати</i> складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті. Правильно <i>розставляти</i> розділові знаки, <i>будувати</i> схему такого речення</p> <p><i>Розпізнавати</i> складносурядні речення, визначати смислові зв'язки між частинами складносурядного речення; комунікативно доцільно <i>використовувати</i> його виражальні можливості в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> складнопідрядні речення, <i>визначати</i> їхню будову, зокрема складнопідрядних речень з кількома підрядними, <i>відображати</i> її в схемі складнопідрядного речення; <i>визначати</i> основні види підрядних речень, типи складнопідрядних речень за характером зв'язку між частинами. Правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості складнопідрядних речень різних типів у процесі спілкування</p>
15	<p>Безсполучникове складне речення.</p> <p>Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p> <p>Типи безсполучникових складних</p>	<p><i>Розпізнавати</i> безсполучникові складні речення; <i>визначати</i> смислові відношення між їхніми частинами-реченнями (однорідними</p>

	<p>речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями:</p> <p>1) з однорідними частинами-реченнями (рівноправними);</p> <p>2) з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною).</p> <p>Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.</p> <p>Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p>	<p>й неоднорідними), особливості інтонації безсполучникових складних речень; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості безсполучникових складних речень у мовленні</p> <p><i>Визначати</i> структуру складних речень з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості речень цього типу в мовленні</p>
<p>16</p>	<p>Способи відтворення чужого мовлення.</p> <p>Стилістика</p> <p>Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог.</p> <p>Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний, конфесійний), їх основні ознаки, функції</p>	<p><i>Визначати</i> в реченні з прямою мовою слова автора й пряму мову, речення з непрямою мовою; <i>замінювати</i> пряму мову непрямою; правильно й доцільно <i>використовувати</i> в тексті пряму мову й цитати; правильно <i>вживати</i> розділові знаки в конструкціях із прямою мовою та діалогом.</p> <p><i>Розпізнавати</i> стилї мовлення, визначати особливості кожного з них; <i>користуватися</i> різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування</p>
<p>17</p>	<p>Орфографія</p> <p>Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів. Спрощення в групах приголосних. Сполучення <i>йо</i>, <i>ьо</i>. Правила вживання м'якого знака.</p>	<p><i>Розпізнавати</i> вивчені орфограми й <i>пояснювати</i> їх за допомогою правил; правильно <i>писати</i> слова з вивченими орфограмами, <i>знаходити</i> й <i>виправляти</i> орфографічні помилки</p>

	<p>Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Позначення чергування приголосних звуків на письмі. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис <i>н</i> та <i>nn</i> у прикметниках і дієприкметниках, <i>не</i> з різними частинами мови.</p>	<p>на вивчені правила</p>
<p>18</p>	<p>Розвиток мовлення Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст як середовище функціонування мовних одиниць. Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци,</p>	<p><i>Уважно читати, усвідомлювати й запам'ятовувати</i> зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне. Критично <i>оцінювати</i> прочитане. <i>Аналізувати</i> тексти різних стилів, типів і жанрів. <i>Будувати</i> письмове висловлення, логічно викладаючи зміст, підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, обраному стилю та типу мовлення, досягати визначеної комунікативної мети. <i>Уміти</i> формулювати, добирати доречні аргументи і приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставин; правильно</p>

<p>мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Класифікація текстів за сферою використання, метою, структурними особливостями. Тексти різних стилів, типів, жанрів мовлення</p>	<p><i>структурувати</i> текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти. <i>Знаходити й виправляти</i> похибки та помилки в змісті, побудові й мовному оформленні власних висловлювань, спираючись на засвоєні знання</p>
---	---

Вступник для успішного проходження вступного іспиту з української повинен уміти:

1. Позначати м'якість приголосних на письмі буквами *ь, і, є, ю, я*.
2. Правильно вживати м'який знак та апостроф, сполучення *йо, ьо*, подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних та збігу однакових приголосних.
3. Вірно писати слова іншомовного походження.
4. Вживати *о, е*, дефіс в складних словах.
5. Писати слова з *нів-* разом, через дефіс, з апострофом.
6. Правила переносу частин слова із рядка в рядок.
7. Вживати велику букву.
8. Застосовувати правила написання прізвищ і географічних назв.
9. Дотримуватися правил правопису іменників, прикметників, числівників, займенників, дієслів, дієприкметників, дієприслівників, прислівників, прийменників, сполучників, часток, вигуків.
10. Правильно вживати розділові знаки в кінці речення.
11. За певних умов ставити тире між підметом і присудком.
12. Писати непоширені прикладки через дефіс, прикладок, що беруться в лапки.
13. Правильно ставити розділові знаки при однорідних членах речення, звертаннях і вставних словах, відокремлених членах речення.
14. Вірно вживати розділові знаки при прямій мові, при цитатах, при діалозі.

15. Ставити розділові знаки між частинами складносурядних, складнопідрядних, безсполучникових складних речень; в складному реченні з різними видами сполучникового і безсполучникового зв'язку.

Структура тесту й формати завдань з української мови

1. Вступний іспит з української мови здійснюється в письмовій формі. Кожна особа, яка проходить тестування, отримує індивідуальний екзаменаційний комплект.

2. Частина 1 тесту містить завдання з української мови, частина 2 – завдання на відповідність, 3 – міні-диктант. На виконання тесту відведено 180 хвилин.

3. До екзаменаційного тестового завдання вміщені такі форми завдань:

А) завдання з вибором однієї правильної відповіді (складається з інструкції та кількох правильних варіантів відповідей, з яких потрібно один правильний);

Б) завдання на встановлення відповідності (складається з інструкції та двох колонок, у яких частини матеріалу позначено буквами і цифрами. Треба співвіднести цей матеріал і в таблиці поряд з буквою записати відповідну цифру. При цьому треба мати на увазі, що один чи кілька рядів є зайвими);

В) написання міні-диктанту.

**Критерії оцінювання знань, умінь та навичок
вступників на основі освітньо–кваліфікаційного рівня
«Кваліфікований робітник»
з української мови**

Основною формою перевірки знань, умінь та навичок вступників є **виконання тестових завдань.**

До кожного тестового білету включено **13 завдань.**

Завдання 1–10 з української мови мають по чотири варіанти відповіді, серед яких лише один правильний. Кожна правильна відповідь оцінюється в **10 балів.**

Завдання 11-12 з української мови передбачають установлення відповідності. До кожного рядка, позначеного цифрою, слід дібрати відповідник, позначений буквою, і зробити позначки в таблиці на перетині відповідних колонок і рядків. Кожна правильно встановлена відповідність оцінюється в **10 балів.** Максимальна кількість балів за правильно виконане завдання – **40 балів.**

Завдання 13 з української мови передбачає написання міні-диктанту. Максимальна кількість балів за правильно виконане завдання – **20 балів.**

Для екзаменаційного диктанту використовується текст, доступний для розуміння вступників на основі повної загальної середньої освіти. За обсягом текст диктанту відповідає чинній програмі з української мови – містять 160 слів.

Таким чином, максимальна кількість балів за виконання тестових завдань – **200 балів.**

Нормативи оцінювання диктанту
на вступному іспиті з української мови
для вступників на основі освітньо–кваліфікаційного рівня
«Кваліфікований робітник»

Бали (за 20-бальною шкалою)	Кількість помилок
1	16 і >
2	15
3	14
4	13
5	12
6	11
7	10
8	9
9	8
10	7
11	6
12	5
13	4
14	3
15	1+1 (негруба)+ виправлення
16	1+1 (негруба) - 2
17	1(негруба) + виправлення
18	1 (негруба)
19	наявні 3 і більше виправлень
20	без помилок і виправлень

**ЗРАЗОК ТЕСТОВОГО БІЛЕТА ДЛЯ ВСТУПНОГО ІСПИТУ
З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ**

Частина 1

Українська мова

Завдання 1–10 мають по чотири варіанти відповіді, серед яких лише ОДИН ПРАВИЛЬНИЙ. Кожна правильна відповідь оцінюється в 10 балів.

1. Разом пишуться всі слова в рядку

- А напів/порожній, авіа/мотор, режисер/звукооператор
- Б північно/американський, міні/комбайн, навчально/науковий
- В одно/поверховий, давньо/болгарський, загально/європейський
- Г червоно/гарячий, жовто/помаранчевий, жовто/лобий

2. Правильно вжито дієслівну форму в реченні

- А Чи ти дасиш мені олівець?
- Б Стань у центрі кімнати.
- В Парламент ухвале це рішення.
- Г Давай зустрінемося о шостій.

3. Простим є речення

- А Зацвіла в долині червона калина.
- Б А я – дівчинка маленька: люблять мене рідна ненька, тато, дідо і бабуся.
- В Найдружніша сім'я – це долоня моя, бо на ній просто в ряд – п'ять хлоп'ят.
- Г Летять хмарки понад полями, за ними линуть журавлі.

4. Однорідні члени речення є в реченні

- А Квіти не тільки красиві, а й цілющі.
- Б Один горобець прилетів на подвір'я.
- В Привітання слід починати з чарівних слів.
- Г Квітку не можна зривати просто так.

5. Орфографічну помилку допущено в слові

- А щоденний

Б будь в чому

В будьякий

Г при казна-якому

6. Дієприкметники теперішнього часу розміщено в рядку

А співаючий, пахучий, бігаючий

Б накреслений, зшитий, прибитий

В розвалений, побитий, зруйнований

Г опалий, змарнілий, пришитий

7. Іменники чоловічого роду презентовано у рядку

А авокадо, какаду, шимпанзе

Б аташе, поні, авізо

В тюль, Сибір, Об

Г динго, собака, денді

8. Неправильно побудовано словосполучення

А за п'ять хвилин десяти

Б п'ятнадцять хвилин першого

В пів на третю

Г буду після восьмої

9. Антоніми використано в реченні

А Свій край, як рай, а чужа країна, як домовина.

Б Що сторона, то новина.

В Кров не водиця, проливати не годиться.

Г Війна людей їсть, а кров'ю запиває.

10. Правильно поєднано іменники з числівниками в рядку

А два апельсина

Б два дня

В два вікна

Г два вагона

Частина 2

Завдання 11-12 передбачають установлення відповідності. До кожного рядка, позначеного ЦИФРОЮ, доберіть відповідник, позначений БУКВОЮ, і зробіть позначки в таблиці на перетині відповідних колонок і рядків. Кожна правильно встановлена відповідність оцінюється в 10 балів. Максимальна кількість балів за правильно виконане завдання – 40 балів.

11. Розділовий знак 1 тире між підметом і присудком 2 тире перед узагальнювальним словом 3 тире при відокремленій прикладці 4 тире в безсполучниковому реченні	Приклади А Тонкі брови, русяві дрібні кучері, рум'яні губи – усе це дихало молодою парубоцькою красою. Б Здобути волю – то мій рай. В Я тільки тепер побачив село – нужденну купку солом'яних стріх. Г Від малих дітей голова болить, а від великих – серце. Д Прийде осінь – у засіках буде хліб золотий.
---	--

	А	Б	В	Г	Д
1					
2					
3					
4					

12. З'ясуйте, якою частиною мови є виділені слова в реченні (цифра позначає наступне слово) Дуб у лісі (1) наймудріший. (2) він дерев (3) навчає тиші, бо найдовший (4) вік прожив, народився різних див.	Частина мови А іменник Б прикметник В числівник Г займенник Д дієслово
---	--

	А	Б	В	Г	Д
1					
2					
3					
4					

Частина 3

Максимальна кількість балів за правильно виконане завдання – 20 балів.

Завдання 13. Міні-диктант.

РУШНИКОВА МЕЛОДІЯ ФАРБ

Як і все народне мистецтво – наш фольклор і декор наших рушників перейняті з діда-прадіда волелюбним характером. Він виявляється перш за все в тому, що колорит нашого рушника та щирий орнамент, його високомистецькі споріднення тонів і кольорів тішать людину, цілюще впливають на її емоції.

Та й справді – на наших рушниках багато червоного кольору, який часто переплітається з чорним, символ журби – поряд із символом радості. Але чорний колір завжди підпорядкований червоному, і його завжди менше. Коли ж ми бачимо безліч рушників, декорованих лише червоними нитками, то годі знайти рушника, щоб був вишитий лише чорним. Розумне і високомистецьке поєднання багатокольорового декору, як це ми бачимо на зразках подільських, справляє радісне враження.

Коли б перенести рушникову мелодію фарб і форм орнаменту на музику, то це була б та сама наша відома всьому світові чарівна пісня. Для багатьох, на жаль, та рушникова пісня – ще за сімома печатями. Тож наш обов'язок – дослідити, розшифрувати її, закодовану нитками, та покласти на музику сьогоденних почувань нашого народу.

(І. Гончар)

(160 слів)

**Література для підготовки до вступного іспиту
з української мови**

Словники

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. : Ірпінь : Перун, 2003, 2004, 2005.
2. Головащук С. І. Складні випадки наголошення / Словник-довідник. – К. : Либідь, 1995.
3. Головащук С. І. Словник-довідник з правопису та слововживання. – К. : Наукова думка, 1989.
4. Головащук С. І. Українське літературне слововживання / Словник-довідник. – К. : Наукова думка, 2004, 2005.
5. Гринчишин Д. Г., Сербенська О. А. Словник паронімів української мови - К. : Рад. школа, 1986.
6. Жайворонюк В. В. Велика чи мала літера? Словник-довідник. – К. : Наукова думка, 2004.
7. Караванський С. Російсько-український словник складної лексики. – К., 1988.
8. Короткий тлумачний словник української мови / За ред.. Д.Г.Гринчишина. – К., 1988.
9. Орфографічний словник української мови / Уклад: С. І. Головащук та ін. – К. : Довіра, 1994.
10. Словник-довідник з культури української мови / Д. Гринчишин та ін. – К. : Знання, 2004.
11. Словник іншомовних слів / Укл. Л. О. Пустовіт та ін. – К.: Довіра, 2000.
12. Словник синонімів української мови: У 2 т. / А. А. Бурячок та ін. – К.: Наук. думка, 2001.
13. Словник труднощів української мови / За ред. С. Я. Єрмоленко. – К., 1989.
14. Паночко М. Словник-довідник вживання літери «г». – Львів, 1993.
15. Фразеологічний словник української мови : У 2 т. / Укл. В. М. Білоноженко. – К. : Наук. думка, 1993, 1998, 1999.

Посібники

1. Антисуржик / За заг. ред. О. Сербенської. – Львів, 1994.
2. Антоненко-Давидович Б. Д. Як ми говоримо. – К. : Укр. книга, 1997.
3. Вихованець І. Р. Таїна слова. – К., 1990.
4. Заболотний В. В., Заболотний О. В. Українська мова. Зошит для оцінювання навчальних досягнень учнів. 5 клас, 6 клас. – К.: Навчальна книга, 2006.
5. Заболотний О. В., Заболотний В. В. Українська мова. Зошит для оцінювання навчальних досягнень учнів. 7 клас, 8 клас. – К. : Генеза, 2007, 2008.
6. Заболотний О. В. Українська мова : Навчальний посібник для старшокласників та вступників. – Біла Церква : Надтока, 2004.
7. Кисіль Г. Г., Дуфинський М. В. Культура сучасної української літературної мови. – К., 2005.
8. Коваль А. П. Слово про слово. – К., 1986.
9. Культура мови на щодень / За ред. С. Я. Єрмоленко. – К., 2000.
10. Культура української мови : Довідник / За ред. В. М. Русанівського. – К. : Либідь, 1990.
11. Пентилюк М. І. Культура мови і стилістика. – К., 1994.
12. Пономарів О. Д. Культура слова. Мовностилістичні поради : Навчальний посібник. – К., 1999.
13. Українська мова. Зовнішнє оцінювання : навчальний посібник з підготовки до зовнішнього оцінювання учнів загальноосвітніх навчальних закладів. – К. : УЦОЯО, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018.
14. Український правопис. – К. : Наук. думка, 1993, 1994, 2005.
15. Чак Є. Д. Складні випадки правопису та вживання слів. – К., 1989.
16. Ющук І. П. Практикум з правопису української мови. – К.: Освіта, 1997, 2005.